

Στην Agatha Christie

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1: Η Τζένι το 'σκάσε.....	9
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2: Φόνος σε τρία δωμάτια.....	24
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3: Στο ξενοδοχείο Μπλόξχαμ.....	39
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4: Το πλαίσιο διευρύνεται.....	57
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5: Αν ρωτούσαμε εκατό ανθρώπους.....	71
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6: Το αίνιγμα του τσέρι.....	81
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7: Δύο κλειδιά.....	88
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8: Βάζοντας τις σκέψεις μας σε μια τάξη.....	103
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9: Επίσκεψη στο Γκρέιτ Χόλινγκ.....	113
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10: Το στίγμα της δυσφήμισης.....	126
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11: Δυο ενθυμήσεις.....	145
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12: Ένα σοβαρό πλήγμα.....	153
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13: Νάνσι Ντουκέν.....	181
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14: Η σκέψη της στον καθρέφτη.....	203
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15: Το τέταρτο μανικετόκουμπο.....	213
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16: Ψέμα αντί ψέματος.....	222
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17: Η μεσήλικη κυρία και ο νεότερος άντρας....	236
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18: Χτύπα και δες ποιος θα σου ανοίξει.....	242
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19: Η αλήθεια επιτέλους.....	255
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20: Όλα πήγαν κατά διαβόλου.....	270
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 21: «Κι οι διάολοι όλοι μπήκαν εδώ μέσα!».....	277
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 22: Φόνοι με μονόγραμμα.....	299
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 23: Η αληθινή Άιντα Γκράνσμπερι.....	311
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 24: Η γαλάζια κανάτα και η ασορτί λεκάνη.....	319
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 25: Αν ο «φόνος» άρχιζε από δέλτα.....	341
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	364

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η Τζένι το 'σκασε

«ΛΕΩ ΑΠΛΩΣ ΟΤΙ ΔΕΝ μου είναι συμπαθής», ψιθύρισε η σερβιτόρα με τα πεταχτά μαλλιά.

Ο ψίθυρος ήταν δυνατός κι εύκολα μπορούσε να τον ακούσει ο ένας και μοναδικός πελάτης του καφέ Πλέζαντ, ο οποίος αναρωτήθηκε αν η αντιπάθειά της στρεφόταν σε κάποια άλλη σερβιτόρα ή σε κάποιο θαμώνα, όπως ο ίδιος.

«Και δεν είναι απαραίτητο να τη συμπαθώ – έτσι δεν είναι; Αν θέλει κάποιος να έχει άλλη γνώμη, είναι ελεύθερος».

«Εγώ τη βρήκα αρκετά συμπαθητική», είπε η πιο κοντή σερβιτόρα με το στρογγυλό πρόσωπο, αν και η φωνή της δεν είχε την πρωτύτερη σιγουριά.

«Έτσι είναι όποτε στραπατσάρεται η περηφάνια της. Με το που θα πάρει τα πάνω της, η γλώσσα της αρχίζει πάλι να στάζει φαρμάκι. Ακριβώς το αντίθετο απ' ό,τι θα 'πρεπε. Έχω γνωρίσει κάμποσους ανθρώπους σαν τα μούτρα της – και δεν είναι να τους εμπιστευέσαι».

«Τι εννοείς “το αντίθετο απ' ό,τι θα 'πρεπε”;» ρώτησε η στρογγυλοπρόσωπη.

Ο Ηρακλής Πουαρό, ο μόνος που δειπνούσε στο καφέ, λίγο μετά τις επτάμισι το βράδυ της φλεβαριάτικης εκείνης Πέμπτης,

ήξερε τι εννοούσε η σερβιτόρα με τα ατίθασα μαλλιά. Χαμογέλασε σκεπτικός. Δεν ήταν η πρώτη της οξυδερκής παρατήρηση.

«Ο καθένας συγχωρείται αν πει μια απότομη κουβέντα, όταν περνάει ζόρια – το 'χω κάνει κι εγώ, το ομολογώ ανοιχτά. Κι όταν είμαι χαρούμενη, θέλω να 'ναι χαρούμενοι και οι άλλοι. Έτσι είναι το σωστό. Μετά όμως έχεις και το δικό της σινάφι, όλους εκείνους που σου φέρονται σαν να 'σαι σκουπίδι, έτσι και περάσει το δικό τους. Από αυτούς πρέπει να φυλάγεις».

Ελοιπόν, αναλογίστηκε ο Πουαρό, ιδού η πραγματική σοφία.

Η πόρτα του καφέ άνοιξε απότομα κοπανώντας στον τοίχο. Μια γυναίκα με ανοιχτό καφέ παλτό και ένα σκούρο καφέ καπέλο στεκόταν στο άνοιγμα της πόρτας. Τα μαλλιά της ήταν ξανθά. Ο Πουαρό δεν διέκρινε το πρόσωπό της. Το βλέμμα της ήταν στραμμένο πάνω απ' τον ώμο της, σαν να ανησυχούσε μήπως κάποιος την προφτάσει.

Λίγες στιγμές με την πόρτα ανοιχτή ήταν αρκετές για να διώξει ο παγερός αέρας της νύχτας όλη τη ζεστασιά απ' τον μικρό χώρο. Κανονικά αυτό θα έκανε τον Πουαρό έξαλλο, αλλά του είχε τραβήξει τόσο πολύ την προσοχή η ταραγμένη νεοαφιχθείσα, η οποία έμοιαζε ν' αδιαφορεί για την εντύπωση που προκάλεσε.

Τοποθέτησε το χέρι του πάνω απ' το φλιτζάνι του καφέ του, ευελπιστώντας να τον κρατήσει ζεστό. Το μικροσκοπικό μαγαζί με τους στραβούς τοίχους στη Σεντ Γκρέγκορι –σ' ένα σημείο του Λονδίνου που δεν θα έλεγες ότι είναι και το πιο ευεργετικό για την υγεία των κατοίκων– έφτιαχνε τον καλύτερο καφέ που ο Πουαρό είχε δοκιμάσει, τον καλύτερο στον κόσμο. Κατά κανόνα δεν έπινε καφέ και πριν και μετά το δείπνο του –η αλήθεια είναι ότι ένα τέτοιο ενδεχόμενο θα του προκαλούσε φρίκη υπό φυσιολογικές συνθήκες– αλλά κάθε Πέμπτη, ακριβώς στις επτάμισι το βράδυ, όταν ερχόταν στο καφέ Πλέζαντ, έκανε μια εξαίρεση στον κανόνα. Η εβδομαδιαία αυτή εξαίρεση είχε γίνει ως τώρα μια μικρή, προσωπική παράδοση.

Υπήρχαν όμως κι άλλες παραδόσεις στο συγκεκριμένο καφέ, που δεν απολάμβανε και τόσο: Κάθε φορά τοποθετούσε τα μαχαιροπίρουνα, την πετσέτα και το ποτήρι του νερού σωστά στο τραπέζι, αφού τα έβρισκε άλλα αντ' άλλων. Η σερβιτόρα προφανώς πίστευε ότι αρκούσε τα αντικείμενα να βρίσκονται κάπου –οπουδήποτε– πάνω στο τραπέζι. Ο Πουαρό διαφωνούσε και επέμενε να επιβάλλει την τάξη μόλις έφτανε.

«Με συγχωρείτε, δεσποινίς, έχετε την καλοσύνη να κλείσετε την πόρτα, αν είναι να μπειτε;» φώναξε η αναμαλλιασμένη σερβιτόρα στη γυναίκα με το ανοιχτό καφέ παλτό και το σκούρο καφέ καπέλο, που το ένα της χέρι έσφιγγε ακόμα το κούφωμα της πόρτας, ενώ το βλέμμα της είχε μείνει στραμμένο στο δρόμο. «Αλλά κλείστε τη ακόμη κι αν δεν μπειτε. Δεν θέλουμε να ξεπαγιάσουμε εδώ μέσα».

Η γυναίκα μπήκε στο καφέ. Έκλεισε την πόρτα, αλλά δεν ζήτησε συγγνώμη που την είχε αφήσει ανοιχτή τόση ώρα. Η λαχναρισμένη ανάσα της ακουγόταν σ' ολόκληρο το μαγαζί. Έμοιαζε να μην αντιλαμβάνεται την παρουσία των τριών άλλων ανθρώπων. Ο Πουαρό την υποδέχθηκε μ' ένα σιγανό «Καλησπέρα». Εκείνη μισογύρισε προς το μέρος του, αλλά δεν απάντησε. Τα γουρλωμένα μάτια της φανέρωναν ασυνήθιστο φόβο, τόσο έντονο που σε άδραχνε σαν χέρι.

Ο Πουαρό δεν ένιωθε πια γαλήνη ούτε ευεξία. Η χαλαρή του διάθεση είχε γίνει συντρίμια.

Η γυναίκα προχώρησε βιαστικά ως το παράθυρο και κοίταξε έξω. Δεν πρόκειται να δει αυτό που ψάχνει, σκέφτηκε ο Πουαρό. Κοιτάζοντας το μαύρο της νύχτας μέσα από ένα κατάφωτο δωμάτιο είναι αδύνατον να δεις πολλά, καθώς το τζάμι αντανακλά απλώς την εικόνα του ίδιου του δωματίου. Ωστόσο η γυναίκα εξακολούθησε να κοιτάζει, φαινόταν αποφασισμένη να συνεχίσει να παρατηρεί το δρόμο.

«Α, εσύ είσαι», είπε η αναμαλλιασμένη με μια χροιά ανυπομονησίας στη φωνή. «Τι τρέχει; Έγινε κάτι;»

Η γυναίκα με το σκούρο καφέ καπέλο και το ανοιχτό καφέ παλτό γύρισε προς το μέρος της. «Όχι, μόνο...» Οι λέξεις ήχησαν σαν λυγμός. Έπειτα κατόρθωσε να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία της. «Όχι. Μπορώ να καθίσω σ' εκείνο το τραπέζι στη γωνία;» Κι έδειξε αυτό που βρισκόταν πιο μακριά απ' την πόρτα.

«Όπου θέλεις κάθισε, εκτός απ' το τραπέζι του κυρίου. Όλα στρωμένα είναι». Καθώς θυμήθηκε τον Πουαρό, η αναμαλλιασμένη τού είπε: «Κύριε, το δείπνο σας ετοιμάζεται και θα 'ναι ωραιότατο».

Ο Πουαρό υποδέχθηκε τα νέα περιχαρής. Το φαγητό στο Πλέζαντ ήταν σχεδόν εφάμιλλο με τον καφέ του. Μάλιστα, όταν τα σκεφτόταν και τα δύο μαζί, ο Πουαρό δυσκολευόταν να πιστέψει την πραγματικότητα που ήξερε: όλοι οι εργαζόμενοι στην κουζίνα ήταν Άγγλοι. *Απίστευτο!*

Η αναμαλλιασμένη γύρισε πάλι προς το μέρος της ταραγμένης γυναίκας. «Σίγουρα είσαι καλά, Τζένη; Είσαι λες και ήρθες μούρη με μούρη με το διάβολο».

«Μια χαρά είμαι, ευχαριστώ. Ένα φλιτζάνι ζεστό τσάι χρειάζομαι, δυνατό. Το συνηθισμένο, παρακαλώ». Η Τζένη έσπενυσε σ' ένα τραπέζι στην άλλη γωνία, περνώντας πλάι από τον Πουαρό χωρίς να τον κοιτάξει. Εκείνος γύρισε την καρέκλα του ανεπαίσθητα για να μπορέσει να την παρατηρήσει. Ήταν βέβαιο ότι κάτι δεν πήγαινε καλά· υπήρχε ολοφάνερα κάτι που δεν ήθελε να συζητήσει με τις σερβιτόρες του καφέ.

Χωρίς να βγάλει το καπέλο και το παλτό της, κάθισε σε μια καρέκλα με την πλάτη γυρισμένη στο δρόμο. Ταυτόχρονα γύρισε και κοίταξε πάνω απ' τον ώμο της. Έχοντας έτσι την ευκαιρία να περιεργαστεί το πρόσωπό της πιο λεπτομερώς, ο Πουαρό υπέθεσε ότι πρέπει να 'ταν γύρω στα σαράντα. Τα μεγάλα γαλάζια της μάτια ήταν ορθάνοιχτα, διόλου δεν ανοιγόκλειναν. *Μοιάζουν*, συλλογίστηκε ο Πουαρό, *σαν ν' αντικρίζουν ένα θέαμα σοκαριστικό*. «Μούρη με μούρη με το διάβολο», όπως είχε επισημάνει η αναμαλλιασμένη. Ωστόσο, απ' ό,τι έβλεπε ο Πουαρό, κανένα

τέτοιο θέαμα δεν αντίκριζε, παρά μονάχα την τετράγωνη αίθουσα του Πλέζαντ με τα τραπέζια, τις καρέκλες, τον ξύλινο καλόγερο στη γωνία και τα σκεβρωμένα ράφια του, τα φορτωμένα με δεκάδες τσαγιένρες σε διάφορα χρώματα, σχήματα και μεγέθη.

Τα ράφια αυτά έφερναν στον καθένα ανατριχίλα! Ο Πουαρό δεν αντιλαμβανόταν για ποιο λόγο ένα ράφι που στράβωσε δεν μπορούσε ν' αντικατασταθεί μ' ένα ίσιο, με τον ίδιο τρόπο που δεν καταλάβαινε γιατί κάποιος τοποθετεί ένα πιρούνι σ' ένα τετράγωνο τραπέζι και δεν βεβαιώνεται ότι το έβαλε παράλληλα με την πλαϊνή ακμή του τραπεζιού. Ωστόσο, δεν μοιράζονταν όλοι τις ιδέες του Πουαρό· αυτό ήταν κάτι που είχε αποδεχθεί εδώ και χρόνια, μαζί με τις θετικές και τις αρνητικές επιπτώσεις που συνεπάγονταν.

Στραμμένη ανάποδα στην καρέκλα της, η γυναίκα –η Τζέ-νι– κοίταζε την πόρτα με γουρλωμένα μάτια, σαν να περίμενε κάποιον να μπουκάρει στο καφέ από στιγμή σε στιγμή. Έτρεμε, ίσως και απ' το κρύο.

Όχι, σκέφτηκε ο Πουαρό, αλλάζοντας γνώμη, *δεν έχει καμία σχέση με το κρύο.*

Μες στο καφέ επικρατούσε και πάλι η γνώριμη θαλπωρή. Επίσης, τη στιγμή που η Τζένι επέμενε να παρατηρεί την πόρτα, έχοντας ωστόσο καθίσει όσο πιο μακριά μπορούσε, με την πλάτη γυρισμένη προς αυτή, μπορούσες να καταλήξεις μόνο σε ένα λογικό συμπέρασμα.

Παίρνοντας μαζί το φλιτζάνι του καφέ του, ο Πουαρό σηκώθηκε απ' το τραπέζι του και πήγε μέχρι το δικό της. Δεν φορούσε βέρα, πρόσεξε. «Θα μου επιτρέπατε να καθίσω για δυο λεπτάκια, μαντμουαζέλ;»

Θα ήθελε επίσης να τοποθετήσει στη σωστή θέση τους τα μαχαιροπίρουνα, την πετσέτα και το νεροποτήριό της, όπως είχε κάνει με τα δικά του, αλλά συγκρατήθηκε.

«Παρακαλώ; Α, ναι, καθίστε». Από τον τόνο της φωνής της φαινόταν ότι ελάχιστα την ενδιέφερε. Το μόνο που την

απασχολούσε ήταν η είσοδος του καφέ, την οποία ακόμα παρατηρούσε αχόρταγα, γυρισμένη ανάποδα στην καρέκλα της.

«Θα ήταν χαρά μου να συστηθούμε. Λέγομαι... ε...» Ο Πουαρό σώπασε. Αν της έλεγε τ' όνομά του, η αναμαλλιασμένη και η άλλη σερβιτόρα θα το άκουγαν, οπότε δεν θα ήταν πια ο ανώνυμος Ξένος Κύριος, ο συνταξιούχος ντετέκτιβ από την Ευρώπη. Το όνομα Ηρακλής Πουαρό είχε ισχυρό αντίκτυπο σε ορισμένους ανθρώπους. Τις τελευταίες εβδομάδες, διανύοντας μια πραγματικά απολαυστική περίοδο χειμερίας νάρκης, ο Πουαρό είχε νιώσει για πρώτη φορά εδώ και χρόνια πόση ανακούφιση φέρνει το να μην είσαι κάποιος.

Δεν θα μπορούσε να είναι πιο προφανές ότι η Τζένι αδιαφορούσε τόσο για το όνομα όσο και για την παρουσία του. Ένα δάκρυ είχε δραπετεύσει απ' τη γωνία ενός ματιού και είχε πάρει την κατιούσα στο μάγουλό της.

«Μαντιμουαζέλ Τζένι», είπε ο Πουαρό, ελπίζοντας ότι η χρήση του βαπτιστικού της ονόματος θα αποσπούσε την προσοχή της. «Στο παρελθόν εργάστηκα ως ντετέκτιβ. Τώρα βρίσκομαι στη σύνταξη· αλλά, προτού αποσυρθώ, είχα την ευκαιρία, στο πλαίσιο της δουλειάς μου, να γνωρίσω πολλούς ανθρώπους που βίωναν την ίδια ταραχή που διακρίνω τώρα και σ' εσάς. Δεν αναφέρομαι μόνο σε δυστυχείς, μολονότι αυτοί αφθονούν σε κάθε χώρα – όχι! Αναφέρομαι σε ανθρώπους που θεωρούσαν ότι κινδυνεύουν».

Με τα πολλά, κατάφερε να προσελκύσει το ενδιαφέρον της. Η Τζένι κάρφωσε τα γουρλωμένα, τα φοβισμένα της μάτια πάνω του. «Α... ντετέκτιβ;»

«Ουί. Έχω βγει στη σύνταξη εδώ και χρόνια, αλλά—»

«Δηλαδή στο Λονδίνο δεν μπορείτε να κάνετε κάτι; Δεν μπορείτε... θέλω να πω, δεν έχετε εξουσία εδώπέρα; Να συλλαμβάνετε κακοποιούς και τα σχετικά;»

«Ακριβώς», είπε ο Πουαρό χαμογελώντας της. «Στο Λονδίνο είμαι απλώς ένας ηλικιωμένος κύριος που απολαμβάνει τη σύνταξή του».

Η Τζένι είχε σχεδόν δέκα δευτερόλεπτα να κοιτάξει την πόρτα.

«Έχω δίκιο, μαντιμουαζέλ; Θεωρείτε ότι βρίσκεστε σε κίνδυνο; Κοιτάζετε πίσω σας επειδή υποπτεύεστε ότι εκείνο το πρόσωπο, που –όπως φοβάστε– σας ακολούθησε ως εδώ, μπορεί να δρασκελίσει ανά πάσα στιγμή αυτό το κατώφλι;»

«Ω, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι κινδυνεύω!» Έμοιαζε ότι θέλει να πει κι άλλα. «Είστε *σίγουρος* ότι δεν μπορείτε πια να ασκήσετε κανένα από τα καθήκοντα του ντετέκτιβ;»

«Κανένα απολύτως», τη διαβεβαίωσε ο Πουαρό. Μη θέλοντας ωστόσο να της δώσει την εντύπωση πως δεν ασκεί την παραμικρή επιρροή, προσέθεσε: «Έχω ένα φίλο αστυνόμο στη Σκότλαντ Γιαρντ, σε περίπτωση που χρειάζεστε τη βοήθεια της αστυνομίας. Είναι νεότατος –τριάντα χρόνων το πολύ–, αλλά πιστεύω πως έχει μέλλον στην αστυνομία. Θα ήταν χαρά του να σας μιλήσει, είμαι βέβαιος. Όσο για μένα, μπορώ να σας δώσω...» Ο Πουαρό σταμάτησε, καθώς η στρογγυλοπρόσωπη σερβιτόρα πλησίαζε μ' ένα φλιτζάνι τσάι.

Αφού το προσέφερε στην Τζένι, επέστρεψε στην κουζίνα. Η αναμαλλιασμένη είχε κι αυτή αποσυρθεί εκεί. Ξέροντας πως της αρέσει να σχολιάζει εκτενώς τη συμπεριφορά των μόνιμων θαμώνων της, ο Πουαρό υπέθετε ότι τη στιγμή εκείνη έκανε ό,τι μπορούσε για να υποδαυλίσει μια ζωνρή συζήτηση για τον Ξένο Κύριο και την απροσδόκητη επίσκεψή του στο τραπέζι της Τζένι. Ο Πουαρό σπάνια μιλούσε με οποιονδήποτε άλλο πελάτη του καφέ Πλέζαντ περισσότερο από το αναγκαίο. Αν εξαιρέσουμε τις φορές που δειπνούσε με το φίλο του, τον Έντουαρντ Κάτσπουλ –τον αστυνόμο της Σκότλαντ Γιαρντ, με τον οποίο συγκατοικούσαν προσωρινά σε μια πανσιόν–, περιοριζόταν στη συντροφιά του εαυτού του, πιστός στο πνεύμα της χειμερίας νάρκης.

Δεν ενδιαφερόταν ο Πουαρό για όσα κουτσομπολόευν οι σερβιτόρες του καφέ· ήταν ευγνώμων για τη βολική τους

απουσία. Ήλπιζε ότι έτσι θα καταφέρει πιο εύκολα την Τζένι να του μιλήσει ανοιχτά. «Μετά χαράς, μαντιμουαζέλ, να σας δώσω τις συμβουλές μου», είπε.

«Πολύ ευγενικό εκ μέρους σας, αλλά ουδείς μπορεί να με βοηθήσει». Η Τζένι σκούπισε τα μάτια της. «Μακάρι να μπορούσα να δεχτώ κάποια βοήθεια –θα το ήθελα όσο τίποτα–, αλλά είναι πλέον πολύ αργά. Είμαι ήδη νεκρή ή θα είμαι σύντομα. Δεν μπορώ να κρύβομαι μια ζωή».

Ήδη νεκρή... Τα λόγια της έφεραν ένα νέο κύμα ψυχούς στο χώρο.

«Επομένως δεν υπάρχει ελπίδα βοήθειας», εξακολούθησε, «και αν υπήρχε αυτή η δυνατότητα, δεν θα μου άξιζε. Αλλά... νιώθω όντως λίγο καλύτερα, τώρα που κάθεστε μαζί μου». Είχε τυλίξει τα χέρια γύρω απ' το στήθος της, είτε τη βόλευε αυτή η στάση είτε ήταν μια μάταιη απόπειρα να σταματήσει το ρίγος που τη διαπερνούσε. Δεν είχε πει γουλιά από το τσάι της. «Μείνετε μαζί μου, σας παρακαλώ. Τίποτα κακό δεν θα μου συμβεί όσο μιλάμε. Είναι τουλάχιστον μια παρηγοριά».

«Μαντιμουαζέλ, με προβληματίζετε. Προς το παρόν είστε ζωντανή, και πρέπει να κάνουμε ό,τι χρειάζεται για να παραμείνετε ζωντανή. Πείτε μου, σας παρακαλώ–»

«Όχι!» Τα μάτια της γούρλωσαν κι άλλο και τραβήχτηκε προς τα πίσω. «Όχι, δεν πρέπει! *Τίποτα* δεν μπορεί να αποτρέψει το κακό. Δεν έχει σταματημό, είναι αδύνατον. Είναι αναπόφευκτο. Όταν εγώ πεθάνω, τότε επιτέλους θα αποδοθεί δικαιοσύνη». Κοίταξε πάλι πίσω της, προς το μέρος της πόρτας.

Ο Πουαρό συνοφρυώθηκε. Μπορεί η Τζένι να ένιωθε λίγο καλύτερα από τη στιγμή που κάθισε κοντά της, αλλά εκείνος ένιωθε σαφώς χειρότερα. «Για να δω αν κατάλαβα καλά, θέλετε να πείτε ότι σας καταδιώκει κάποιος που θέλει να σας σκοτώσει;»

Η Τζένι τον κάρφωσε με τα βουρκωμένα γαλάζια μάτια της. «Θεωρείται φόνος, αν παραδοθώ κι αφήσω το μοιραίο να

συμβεί; Κουράστηκα πια να τρέχω, να κρύβομαι, να νιώθω τέτοιο απαίσιο φόβο. Θέλω να τελειώνει μια ώρα αρχύτερα, αν είναι να γίνει και θα γίνει, διότι πρέπει. Είναι ο μόνος τρόπος να επανορθώσω. Είναι αυτό που μου αξίζει».

«Δεν είναι δυνατόν», είπε ο Πουαρό. «Έστω και χωρίς να γνωρίζω τις λεπτομέρειες της υπόθεσης, διαφωνώ. Ο φόνος ποτέ δεν επανορθώνει. Έχω ένα φίλο αστυνόμο – οφείλετε να του επιτρέψετε να σας βοηθήσει».

«Όχι! Δεν πρέπει να του πείτε λέξη, ούτε σ' αυτόν ούτε σε κανέναν. Υποσχεθείτε μου ότι δεν θα του μιλήσετε!»

Ο Ηρακλής Πουαρό δεν συνήθιζε να δίνει υποσχέσεις που αδυνατούσε να τηρήσει.

«Τι θα μπορούσατε να έχετε κάνει που να σας αξίζει ο φόνος ως τιμωρία; Έχετε σκοτώσει κάποιον εσείς η ίδια;»

«Και να 'χα σκοτώσει, δεν θα 'χε διαφορά! Ο φόνος δεν είναι το μόνο ασυγχώρητο πράγμα, ξέρετε. Δεν φαντάζομαι εσείς να έχετε κάνει ποτέ κάτι σ' αλήθεια ασυγχώρητο – έτσι δεν είναι;»

«Ενώ εσείς έχετε κάνει; Και θεωρείτε ότι πρέπει να το πληρώσετε με τη δική σας ζωή; *Non*, αυτό είναι λάθος. Αν μπορούσα να σας πείσω να με συνοδέψετε μέχρι το κατάλυμά μου – είναι δυο βήματα από δω. Ο φίλος μου από τη Σκότλαντ Γιארντ, ο κύριος Κάτσπουλ—»

«Όχι!» είπε η Τζένι και πετάχτηκε από την καρέκλα της μ' έναν πήδο.

«Παρακαλώ, μαντμουαζέλ, καθίστε».

«Όχι. Αχ, δεν έπρεπε να πω τόσο πολλά! Είμαι ηλίθια! Σας τα είπα επειδή φαίνεστε τόσο ευγενικός, και σκέφτηκα ότι δεν θα μπορούσατε να κάνετε κάτι. Αν δεν είχατε πει ότι είστε συνταξιούχος κι από άλλη χώρα, δεν θα 'χα πει λέξη! Υποσχεθείτε μου κάτι: Αν με βρουν νεκρή, θα πείτε στο φίλο σας τον αστυνόμο να μην αναζητήσει το δολοφόνο μου». Σφάλισε τα μάτια της κι έσφιξε τα χέρια. «Αχ, σας παρακαλώ, μην επιτρέψετε ν' ανοίξει

κανένα στόμα! Το έγκλημα αυτό δεν πρέπει ποτέ να διαλευκανθεί. Υπόσχεστε ότι θα το πείτε στο φίλο σας και ότι θα τον πείσετε να συμφωνήσει; Αν σας ενδιαφέρει να αποδοθεί δικαιοσύνη, σας παρακαλώ να εισακούσετε τα λόγια μου». Κι έτρεξε προς την πόρτα.

Ο Πουαρό σηκώθηκε για να την ακολουθήσει, μα έπειτα, βλέποντας την απόσταση που είχε διανύσει η Τζένι στο χρόνο που του είχε πάρει για να ξεφρακάρει από την καρέκλα του, κάθισε πάλι μ' έναν βαθύ αναστεναγμό. Ήταν μάταιο. Η Τζένι είχε χαθεί μέσα στη νύχτα. Δεν θα την έβρισκε ποτέ.

Η πόρτα της κουζίνας άνοιξε και η αναμαλλιασμένη εμφανίστηκε με το δείπνο του Πουαρό. Η μυρωδιά τού ανακάτεψε το στομάχι· είχε χάσει κάθε ίχνος όρεξης.

«Πού είναι η Τζένι;» τον ρώτησε η αναμαλλιασμένη, λες και ήταν ο ίδιος υπεύθυνος για την εξαφάνισή της.

Κι ένιωθε πράγματι υπεύθυνος. Αν είχε κινηθεί πιο γρήγορα, αν είχε επιλέξει τα λόγια του πιο προσεκτικά...

«Ως εδώ και μη παρέκει!» Η αναμαλλιασμένη βρόντηξε το πάτο του Πουαρό στο τραπέζι και κατευθύνθηκε φουριόζα προς την κουζίνα. Ανοίγοντας την πόρτα, φώναξε: «Αυτή η Τζένι την κοπάνησε χωρίς να πληρώσει!»

«Για ποιο πράγμα έπρεπε να πληρώσει;» ψέλλισε ο Πουαρό.

Λίγα λεπτά αργότερα, έπειτα από μια σύντομη αποτυχημένη απόπειρα να επικεντρωθεί στη μοσχαρίσια μπριζόλα του και στο σουφλέ με φιδέ, ο Πουαρό χτυπούσε την πόρτα της κουζίνας του καφέ Πλέζαντ. Η αναμαλλιασμένη άνοιξε την πόρτα δυο δάχτυλα, έτσι που δεν φαινόταν τίποτα πέρα απ' τη λυγερόκορμη μορφή της στη χαραμάδα.

«Όλα καλά με το δείπνο σας, κύριε;»

«Επιτρέψτε μου να πληρώσω για το τσάι που άφησε η μαντιμουαζέλ Τζένι», προσφέρθηκε ο Πουαρό. «Σε αντάλλαγμα, θα είχατε την καλοσύνη να μου απαντήσετε σε μια δυο ερωτήσεις;»

«Την ξέρετε την Τζένι, δηλαδή; Δεν σας έχω ξαναδεί μαζί».

«*Noh*. Δεν τη γνωρίζω. Γι' αυτό σας ρωτώ».

«Και τότε γιατί πήγατε και καθίσατε στο τραπέζι της;»

«Ήταν φοβισμένη και τρομερά ταραγμένη. Το θέαμα που παρουσίαζε με αναστάτωσε. Ήλπιζα ότι μπορούσα να της προσφέρω κάποια βοήθεια».

«Το σινάφι της Τζένι δεν μπορείς να το βοηθήσεις», είπε η αναμαλλιασμένη. «Σύμφωνοι όμως, θα απαντήσω στις ερωτήσεις σας, μόνο να σας ρωτήσω εγώ πρώτα κάτι: Πού ήσασταν ντετέκτιβ;»

Ο Πουαρό δεν σχολίασε ότι ήδη του είχε κάνει τρεις ερωτήσεις και αυτή ήταν η τέταρτη.

Η σερβιτόρα τον κοίταξε καχύποπτα. «Κάπου που μιλάνε γαλλικά, αλλά όχι στη Γαλλία – σωστά;» είπε. «Είδα την γκριμάτσα που κάνατε, όταν μία απ' τις σερβιτόρες σάς αποκάλεσε “ο Γάλλος”».

Ο Πουαρό χαμογέλασε. Ίσως δεν ήταν και τόσο σπουδαίο να της πει τ' όνομά του. «Λέγομαι Ηρακλής Πουαρό. Είμαι Βέλγος. Χαίρομαι πολύ για τη γνωριμία», είπε και της έδωσε το χέρι του.

Η σερβιτόρα το έσφιξε. «Φι Σπρινγκ. Εφίμια είναι το σωστό, αλλά όλοι με φωνάζουν Φι. Αν μ' έλεγαν μ' ολόκληρο τ' όνομα, δεν θα έφταναν ποτέ να πουν αυτό που θέλουν – έτσι δεν είναι; Βέβαια δεν θα 'ταν πάντα κακό αυτό».

«Μήπως ξέρετε το επώνυμο της μαντιμουαζέλ Τζένι;»

Η Φι έγνεψε προς το μέρος του τραπεζιού του, όπου το ολόγιομο πιάτο του άχνιζε ακόμα. «Φάτε το φαί σας. Έρχομαι μέχρι να πείτε κύμινο». Τραβήχτηκε απότομα προς τα πίσω, κλείνοντας του την πόρτα στα μούτρα.

Ο Πουαρό γύρισε στο τραπέζι του. Ίσως έπρεπε ν' ακολουθήσει τη συμβουλή της Φι και να δώσει μια ακόμη ευκαιρία στη

μοσχαρίσια μπριζόλα του. Πόσο ενθαρρυντικό είναι να μιλάς με κάποιον που παρατηρεί τις λεπτομέρειες! Ο Ηρακλής Πουαρό δεν γνώριζε πολλούς τέτοιους ανθρώπους.

Η Φι εμφανίστηκε απότομα κρατώντας ένα φλιτζάνι χωρίς πατάκι. Ρούφηξε ηχηρά μια γουλιά και κάθισε στην καρέκλα που μόλις είχε αφήσει κενή η Τζένι. Ο Πουαρό κατόρθωσε να μη μορφάσει στο άκουσμα της ρουφηξιάς.

«Δεν ξέρω πολλά για την Τζένι», είπε. «Μόνο όσα εκείνη έχει πει. Δουλεύει για μια κυρία, σε μια σπιταρόνα. Μαζί της μένει. Γι' αυτό έρχεται εδώ τακτικά, για να παραλάβει τους καφέδες και τα κέικ της κυρίας, για τα φανταχτερά της δείπνα, για τα πάρτι, και άλλα τέτοια. Όλη την πόλη διασχίζει για να 'ρθει – το 'χε πει μια φορά. Πολλοί τακτικοί πελάτες μας έρχονται απ' την άλλη άκρη της πόλης. Η Τζένι πάντα κάθεται και παραγγέλνει κάτι. "Το συνηθισμένο, παρακαλώ", λέει μόλις φτάσει, λες και είναι μεγάλη κυρία η ίδια. Αλλάζει και τη φωνή της, σαν να 'ναι καμιά σπουδαία. Κάνει μια διαφορετική φωνή από την κανονική της. Ίσως γι' αυτό δεν μιλάει και πολύ, αφού ξέρει ότι δεν μπορεί να προσποιείται για πολλή ώρα».

«Με συγχωρείτε», είπε ο Πουαρό, «αλλά πώς γνωρίζετε ότι αυτή δεν είναι η κανονική φωνή της μαντιμουαζέλ Τζένι;»

«Είχατε εσείς ποτέ υπηρέτρια που να μιλάει έτσι κυριλέ; Εγώ πάντως δεν είχα».

«Ναι, αλλά... Οπότε πρόκειται για δική σας εικασία και τίποτα παραπάνω;»

Η Φι Σπρινγκ παραδέχτηκε απρόθυμα ότι δεν ήταν βέβαιη. Όσο καιρό την ήξερε, η Τζένι μιλούσε πάντα σαν καθωσπρέπει κυρία.

«Πάντως ένα της αναγνωρίζω της Τζένι: Είναι του τσαγιού, οπότε έχει τουλάχιστον δυο δράμια μυαλό στο κεφάλι της».

«Του τσαγιού;»

«Όπως τ' ακούτε». Η Φι κοίταξε το φλιτζάνι του Πουαρό και ρουθούνησε περιφρονητικά. «Όλοι εσείς που πίνετε καφέ,

ενώ θα μπορούσατε να πίνετε τσάι, θέλετε κοίταγμα από γιατρό – κατά τη γνώμη μου».

«Μήπως γνωρίζετε το ονοματεπώνυμο της κυρίας για την οποία εργάζετα η Τζένι ή τη διεύθυνση της κατοικίας της;» ρώτησε ο Πουαρό.

«Όχι. Ούτε της Τζένι το επίθετο ξέρω. Μόνο ότι είχε περάσει μια φοβερή στενοχώρια πριν από πολλά πολλά χρόνια. Το 'χε πει μια φορά».

«Τι στενοχώρια; Σας είχε διευκρινίσει τι είδους;»

«Μόνο ένα είδος υπάρχει», είπε η Φι αποφασιστικά. «Αυτή που σου κάνει την καρδιά κομμάτια».

«Θέλω να πω, τα αισθηματικά προβλήματα μπορεί να έχουν διάφορες αιτίες: είτε τον έρωτα που δεν βρίσκει ανταπόκριση είτε την απώλεια ενός αγαπημένου προσώπου σε τραγικά νεαρή ηλικία–»

«Α, τις λεπτομέρειες δεν τις μάθαμε ποτέ», είπε η Φι, με κάποια αμυδρή πίκρα στη φωνή της. «Κι ούτε θα τις μάθουμε. Μόνο τη λέξη “στενοχώρια” της είχαμε πάρει. Βλέπετε, το πρόβλημα με την Τζένι είναι ότι δεν λέει πολλά. Δεν θα μπορούσατε να τη βοηθήσετε ντιπ, ακόμη κι αν αυτή τη στιγμή καθόταν σ' ετούτη την καρέκλα, όπως δεν μπορείτε και τώρα που το 'σκασε. Είναι πάντα κλεισμένη στον εαυτό της, αυτό είναι το κακό με την Τζένι. Της αρέσει να κάθεται και να κλαίγεται, όποια κι αν είναι η αιτία».

Είναι πάντα κλεισμένη στον εαυτό της... Οι λέξεις πυροδοτήσαν μια ανάμνηση στο μυαλό του Πουαρό: Ήταν ένα βραδάκι Πέμπτης στο καφέ Πλέζαντ, πριν από κάμποσες εβδομάδες, που η Φι μιλούσε για έναν πελάτη.

«Δεν κάνει ερωτήσεις – *n'est-ce pas*; Δεν την ενδιαφέρουν οι κοινωνικές συναναστροφές ούτε η συζήτηση;» ρώτησε. «Δεν τη νοιάζει να μάθει τα νεότερα για τη ζωή κανενός άλλου;»

«Έτσι ακριβώς!» Η Φι έδειξε να εντυπωσιάζεται. «Δεν έχει μισό δράμι περιέργειας. Δεν έχω γνωρίσει ποτέ άλλο άνθρωπο

τόσο απορροφημένο στα προβλήματά του. Είναι λες και δεν βλέπει τον κόσμο γύρω της, αλλά κι εμάς τους υπόλοιπους. Ποτέ δεν σε ρωτάει πώς τα περνάς, ούτε τι κάνεις τώρα τελευταία». Η Φι έγγειρε το κεφάλι στο πλάι. «Πάντως γρήγορα τα πιάνετε – έτσι;»

«Ξέρω ό,τι ξέρω, μαντιμουαζέλ, μόνο απ' όσα έχω ακούσει να συζητάτε με τις άλλες σερβιτόρες».

Το πρόσωπο της Φι αναποκοκκίνισε. «Εντύπωση μου κάνει που μπαίνετε στον κόπο να στήσετε αυτί».

Ο Πουαρό δεν είχε σκοπό να της προκαλέσει περαιτέρω αμηχανία, οπότε δεν της ομολόγησε πόσο λαχταρούσε ν' ακούσει τις περιγραφές της για διάφορους θαμώνες· για όλους εκείνους που, όταν τους σκεφτόταν, τους χαρακτήριζε συνολικά οι «γραφικοί του καφέ». Για παράδειγμα, ο κύριος Όχι Ακριβώς, ο οποίος κάθε φορά που ερχόταν παρήγγελλε ένα πιάτο και αμέσως μετά ακύρωνε την παραγγελία του, διότι αποφάσιζε ότι δεν ήταν αυτό ακριβώς που ήθελε.

Ωστόσο δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή να ρωτήσει τη Φι αν κατά τη διάρκεια της απουσίας του χρησιμοποιούσε γι' αυτόν ένα άλλο όνομα, παρόμοιο με τον κύριο Όχι Ακριβώς· ενδεχομένως κάποιο που να αναφερόταν στο εκθαμβωτικό μoustάκι του.

«Δηλαδή, η δεσποινίς Τζένι δεν έχει διάθεση να μάθει τι κάνουν οι γύρω της», είπε σκεπτικός ο Πουαρό, «αλλά, σε αντίθεση με πολλούς που αφενός αδιαφορούν για τη ζωή και τις απόψεις όσων τους περιβάλλουν και αφετέρου μιλούν ατέρμονα μόνο για τον εαυτό τους, εκείνη δεν κάνει ούτε αυτό – σωστά;»

Η Φι ύψωσε τα φρύδια. «Πολύ γερή μνήμη έχετε. Πάλι διάνοιξατε το πετύχατε. Όχι, η Τζένι δεν μιλάει για τον εαυτό της. Αν τη ρωτήσεις κάτι θα σου απαντήσει, αλλά με λίγα λόγια. Δεν αφήνει τίποτα να την απασχολήσει για πολύ απ' τις σκέψεις της, όποιες κι αν είναι αυτές. Είναι ο κρυφός της θησαυρός. Μόνο που ό,τι κι αν σκέφτεται δεν την κάνει ευτυχισμένη. Έχω εδώ και καιρό παραιτηθεί απ' την προσπάθεια να την καταλάβω».

«Επανερχεται σ' αυτή την παλιά στενοχώρια», μουρμούρισε ο Πουαρό, «και στον κίνδυνο».

«Είπε ότι κινδυνεύει;»

«*Oui*, μαντμουαζέλ. Λυπάμαι που δεν πρόφτασα να τη σταματήσω πριν φύγει. Έτσι και της συμβεί κάτι...» Ο Πουαρό κούνησε το κεφάλι· και τι δεν θα 'δινε να ξαναβρεί την ηρεμία με την οποία είχε φτάσει στο Πλέζαντ. Χτύπησε το τραπέζι με την παλάμη του, καθώς κατέληγε σε μια απόφαση. «Θα επιστρέψω *demain matin*, αύριο το πρωί. Θα λέγατε ότι έρχεται συχνά – *n'est-ce pas*; Θα τη βρω εγώ προτού τη βρει ο κίνδυνος. Αυτή τη φορά ο Ηρακλής Πουαρό θα δράσει ταχύτερα!»

«Είτε αργά είτε γρήγορα, δεν έχει διαφορά», είπε η Φι. «Κανένας δεν μπορεί να βρει την Τζένι –και μπροστά στη μύτη του να την έχει– κι ούτε μπορεί κανένας να τη βοηθήσει». Σηκώθηκε και παίρνοντας το πιάτο του Πουαρό κατέληξε: «Είναι κρίμα που αφήσατε τέτοιο καλό φαΐ να κρυώσει εξαιτίας της».